

13 Ιουλίου, 1989

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
COMMERCIAL UNION ASSURANCE (CYPRUS) LIMITED,

Αιτητές,

· · · · ·
v.

ΔΗΜΟΥ ΛΕΜΕΣΟΥ (ΑΡ.1),

Καθ' ου η Αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 937/88)

Φορολογία — Δήμοι — Επαγγελματικός Φόρος — Πλάνη περί τα πράγ-
ματα/έρευνα — Βάρος αποδείξεως — Φέρει ο Αιτών.

5 *Συνταγματικό Δίκαιο — Φορολογία — Επαγγελματικός Φόρος —
Σύνταγμα, Άρθρα 24 και 25 — Η συγκεκριμένη φορολογία δεν αντίκει-
ται προς οποιοδήποτε απ' αυτά.*

10 Ο Δήμος Λεμεσού επέβαλε στην Αιτούσα επαγγελματικό φόρον
ΛΚ550, ενώ το ανώτατο όριο, που μπορούσε να επιβάλει ήταν ΛΚ1.000.
Προτού επιβάλει την φορολογία, ο Δήμος Λεμεσού έλαβε πληροφορίες
από το Υπουργείο Οικονομικών, ότι η Αιτούσα είναι από τις μεγάλες
ασφαλιστικές εταιρείες με κύκλο εργασιών στην Κύπρο πέραν του 1.4
εκ. Λιρών Κύπρου. Ήταν λογικό να υποθέσει ότι από την Λεμεσό η
εταιρεία είχε ένα λογικό μερίδιο του όλου.

15 Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την Αίτηση Ακυρώσεως, αφού απ'
ενός μεν δεν ικανοποιήθηκε ότι η Αιτούσα κατόρθωσε να αποδείξει πλάνη
περί τα πράγματα ή παράλειψη διεξαγωγής της δέουσας έρευνας, απ' ετέ-
ρου δε, δεν δέχθηκε εισήγηση της Αιτούσας ότι υπήρξε παραβίαση των
20 Άρθρων 24 και 25 του Συντάγματος.

*Η Αίτηση Ακυρώσεως απορρίπτε-
ται. Ουδεμία διαταγή για έξοδα.*

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Skaros v. Republic (1986) 3 C.L.R. 2109,

Christides v. Republic (1966) 3 C.L.R. 732,

5

*Eteria Federated Agencies Ltd. v. Municipal Committee of Limassol (1988)
3 C.L.R. 709,*

Loucaides & Sons Ltd. v. Municipality of Limassol (1988) 3 C.L.R. 1017.

10

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της επιβολής του ποσού των ΛΚ550 ως επαγγελματικού φόρου στην αιτήτρια εταιρεία.

15

A. Στυλιανίδου (δ/νίς) για Γ. Κακογιάννη, για τους Αιτητές.

Π. Βράχας για Γ. Ποταμίτη, για τον Καθ' ου η αίτηση.

20

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Η αιτήτρια είναι Ασφαλιστική Εταιρεία με έδρα τη Λευκωσία και υποκατάστημα στη Λεμεσό.

Με βάση τον Περί Δήμων Νόμο του 1985, 111/85, άρθρα 104 και 105 και του Τρίτου Πίνακα (Επαγγελματικά Άδειαι), ο καθ' ου η αίτηση Δήμος επέβαλε επαγγελματικό φόρο στην αιτήτρια Εταιρεία για το ποσό των ΛΚ550.-. Η απόφαση αυτή του Δήμου κοινοποιήθηκε στην αιτήτρια Ασφαλιστική Εταιρεία στις 5/10/88/. Ο επαγγελματικός αυτός φόρος αφορούσε το έτος 1988.

25

30

Το μεγαλύτερο δυνατό ποσό που έχει δικαίωμα ο Δήμος να επιβάλει σαν επαγγελματικό φόρο με τον πιο πάνω Νόμο, είναι ΛΚ1,000.-.

35

Με την αίτησή τους αυτή οι αιτητές παραπονούνται ότι το ποσό των ΛΚ500.- που τους επιβλήθηκε σαν φόρος για το 1988 είναι υπερβολικό. Ισχυρίζονται δε πως,

40

(1) Ο καθορισμός του φόρου του δικαιώματος, έγινε αυθαίρετα και παράνομα και χωρίς να έχει γίνει η αναγκαία

έρευνα για την εξακρίβωση της οικονομικής κατάστασης των αιτητών.

5 (2) Η επιβολή του φόρου συνιστά περιορισμό του δικαιώματος ασκήσεως του επαγγέλματος και είναι αντίθετη προς το άρθρο 25 του Συντάγματος.

10 (3) Η επιβολή του πιο πάνω φόρου αντίκειται προς το άρθρο 24 του Συντάγματος, το οποίο αναφέρει πως “έκαστος υποχρεούται να συνεισφέρει εις τα δημόσια βάρη αναλόγως των δυνάμεων αυτού”, και

(4) Η απόφαση στερείται οποιαδήποτε δικαιολογίας.

15 Είναι ο ισχυρισμός των αιτητών πως ο Δήμος Λεμεσού χωρίς καμιά απολύτως έρευνα για την εξακρίβωση των οικονομικών δυνατοτήτων της Εταιρείας, προέβη εις την επιβολή του επαγγελματικού φόρου. Η φορολογία αυτή είναι αυθαίρετη και παράνομη γιατί ο καθ’ ου η αίτηση δεν είχε τίποτε στοι-
20 χεία ενώπιόν του ως προς την οικονομική κατάσταση και τον κύκλο εργασιών των αιτητών και πως δεν έκαμε καμιά έρευνα για εξακρίβωση των σχετικών γεγονότων. Ουδέποτε ζήτησε λογαριασμούς από τους αιτητές ως προς την οικονομική κατάσταση της Εταιρείας. Επίσης οι αιτητές ισχυρίζονται πως η
25 επιβολή οιοδήποτε φόρου πρέπει να είναι ανάλογος με τις οικονομικές του δυνάμεις και εφόσον ο φόρος αυτός έχει επιβληθεί αυθαίρετα, χωρίς έρευνα ως προς την οικονομική κατάσταση των αιτητών, καταστρατηγεί το άρθρο 24 του Συντάγματος.

30 Ο καθ’ ου η αίτηση ισχυρίζεται πως παρόλο που δεν είναι υπόχρεος να κάμει έρευνα και παρόλο ότι οι ίδιοι οι αιτητές είχαν κάθε δικαίωμα να παρουσιάσουν την οικονομική τους κατάσταση στη Δημοτική Αρχή, εντούτοις, φρόντισε και πήρε
35 όσες πληροφορίες θα μπορούσε να πάρει από το αρμόδιο Υπουργείο των Οικονομικών. Σχετικά, είχε επίσημη διαβεβαίωση από το Υπουργείο Οικονομικών πως οι αιτητές είναι μιά Ασφαλιστική Εταιρεία με τεράστιο κύκλο εργασιών στην Κύπρο, που το 1987 κάλυψε ΛΚ1,412.750 σε εισπραττόμενα ασφάλιστρα, πως είναι μια από τις πρώτες δώδεκα από τις 44
40 Ασφαλιστικές Εταιρείες που εργάζονται στην Κύπρο και πως για τη διεκπεραίωση των εργασιών της στη Λεμεσό, είχε επτά υπαλλήλους. Φυσικά, ο κύκλος εργασιών της αιτήτριας καλύ-

ππει ολόκληρη την ελεύθερη Κύπρο και δεν υπήρχε ξεχωριστό στοιχείο για τις εργασίες της στη Λεμεσό, αλλά είναι μια λογική προσέγγιση να υποθέσει κανένας πως η Λεμεσός έπαιρνε ένα λογικό μερίδιο από τον τεράστιο αυτό κύκλο.

5

Το βασικό ερώτημα στην υπόθεση που εξετάζω είναι κατά πόσο η Αρμόδια Αρχή έκαμε τη δέουσα έρευνα και αν όχι, τότε μπορεί να θεωρηθεί πως η απόφαση λήφθηκε κάτω από πλάνη ως προς τα πράγματα. Βλέπε *Skaros v. The Republic* (1986) 3 C.L.R. 2109, όπου αναφέρεται στη σελίδα 2114:

10

“..... failure to make a due enquiry causing lack of knowledge of material facts amounts to misconception of fact - (*Christides v The Republic* (1966) 3 C.L.R. 732).”

15

Έχει νομολογηθεί σε αριθμό αποφάσεων πως το βάρος της απόδειξης πως μια διοικητική απόφαση ήταν αποτέλεσμα πλάνης περί τα πράγματα, είναι καθήκον του αιτητού. (Βλέπε *Eteria Federated Agencies Ltd. v. The Municipal Committee of Limassol* (1988) 3 C.L.R. 709, *Loucaides & Sons Ltd. v. The Municipality of Limassol* (1988) 3 C.L.R. 1017). Επίσης βλέπε Στασινόπουλος “Διοικητικό Δίκαιο” (1951) σ. 304:

20

“The burden of establishing that an administrative decision was reached on the basis of a misconception about a material fact, lies on the person challenging the validity of such decision on this ground”.

25

Είμαι της γνώμης πως οι αιτητές απέτυχαν να αποδείξουν πως ο καθ' ου η αίτηση δεν άσκησε τη δέουσα έρευνα και ότι η απόφασή του ήταν προϊόν πλάνης περί τα πράγματα. Οι ίδιοι οι αιτητές είχαν κάθε ευκαιρία και δυνατότητα να παρουσιάσουν τους λογαριασμούς τους και την οικονομική τους κατάσταση στο Δήμο πριν, αλλά και μετά την επίδικη απόφαση, ώστε να καθορισθεί και να αναπροσαρμοσθεί η φορολογία, αλλά αυτοί δεν βοήθησαν σε τίποτε. Αντίθετα, ο καθ' ου η αίτηση έκαμε, ότι ήτο λογικώς εφικτό, άσκησε τη διακριτική του ευχέρεια με πολλή σύνεση, χωρίς καμιά απολύτως αυθαιρεσία, αλλά προσέγγισε το θέμα πάνω σε λογικά κριτήρια με βάση τις έγκυρες πληροφορίες που είχε ως προς τις οικονομικές δυνατότητες της Εταιρείας.

30

35

40

Επίσης, δεν θα ανέμενα πιο λεπτομερή δικαιολογία από ότι δόθηκε στους αιτητές, οι οποίοι, όπως είναι νομολογιακά θεμελιωμένο, έχουν κάθε δικαίωμα να προστρέξουν και στους σχετικούς φακέλους για να λύσουν οποιοσδήποτε απορίες τους ως προς το δικαιολογητικό της απόφασης.

Επίσης, δεν θεωρώ πως η επιβολή οποιασδήποτε φορολογίας περιορίζει το δικαίωμα άσκησης του επαγγέλματος, αφού πάντοτε συνεισφέρει εις τα δημόσια ανάλογα με τις δυνάμεις του.

Καταλήγοντας βρίσκω πως η επίδικη απόφαση λήφθηκε χωρίς καμιά αυθαιρεσία ή παρανομία, αφού έγινε σχετική λογική έρευνα, υπάρχει το δικαιολογητικό στην απόφαση που συμπληρώνεται από τους φακέλους και δεν προσκρούει η απόφαση αυτή ούτε στο άρθρο 25 του Συντάγματος, ούτε στο άρθρο 24. Η επίδικη απόφαση ήτο λογικά εφικτή στον καθ'ου η αίτηση.

Για τους πιο πάνω λόγους, η αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

*Η προσφυγή απορρίπτεται
χωρίς έξοδα.*